

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/298/2018
Identifikačné číslo spisu: 8116221589
Dátum vydania rozhodnutia: 25.09.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Slováčková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8116221589.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky Q. Q., bývajúcej v K. XX, K. Y. Y., proti osobe povinnej platiť výživné I. K. Q., bývajúcemu v P., Z.Č. XX, zastúpenému splnomocnenkyňou Advokátskou kanceláriou Fabian a Novosad s.r.o., so sídlom v Prešove, Masarykova 16, o zvýšenie výživného, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 12 Pc 13/2016, o dovolaní osoby povinnej platiť výživné proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 27. marca 2018 sp. zn. 4 CoP 20/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 5. septembra 2017 č. k. 12 Pc 13/2016-183 zmenil rozsudok Okresného súdu Prešov z 3. júna 2015 č. k. 27 P 143/2014-282 tak, že zvýšil výživné zo strany osoby povinnej platiť výživné pre navrhovateľku zo sumy 280,- eur mesačne na sumu 350,- eur mesačne, ktoré bude poukazovať k rukám navrhovateľky vždy do 15. dňa v mesiaci vopred počnúc dňom 20. októbra 2016 opakovane do budúcnosti; dlžné výživné za obdobie od 20. októbra 2016 do 30. septembra 2017 pre navrhovateľku v celkovej výške 799,83 eur súd povolil osobe povinnej splácať v mesačných splátkach po 100,- eur spolu s bežným výživným pod stratou výhody splátok až do úplného vyrovnania dlhu; v prevyšujúcej časti návrh navrhovateľky zamietol; žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania; vyslovil, že Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, Bratislava má vo vzťahu k navrhovateľke nárok na náhradu trov konania v rozsahu 42 % a vo vzťahu k osobe povinnej platiť výživné v rozsahu 58 % trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanovením § 62 ods. 1 až 5, § 63 ods. 1, 2, § 65 ods. 1 až 3, § 75 ods. 1, 2, § 78 ods. 1 až 3 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoR“). Vecne dôvodil, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že od ostatnej úpravy došlo na strane navrhovateľky k miernemu zvýšeniu jej mesačných výdavkov, a to najmä cestovného a z dôvodu

nástupu na vysokú školu, k podstatnej zmene došlo na strane povinného, ktorému sa zvýšil príjem a zanikla mu vyživovacia povinnosť vo vzťahu k synovi a zohľadnil celkové majetkové pomery povinnej osoby. Priznané výživné nepovažoval za nesúladne s dobrými mravmi. O trovách konania rozhodol v zmysle § 49, § 52, § 57 a § 58 z. č. 161/2015 Z. z. Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“) a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie osoby povinnej platiť výživné rozsudkom z 27. marca 2018 sp. zn. 4 CoP 20/2017 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil vo výroku o zvýšení výživného, o dlžnom výživnom a vo výroku o trovách konania účastníkov; žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania. Na odôvodnenie rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie v potrebnom rozsahu zistil skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec následne správne právne posúdil, v celom rozsahu sa stotožnil s dôvodmi rozhodnutia. K odvolaniu osoby povinnej platiť výživné uviedol, že namietané nedostatočne zistené majetkové pomery navrhovateľky, ako aj jej matky nie sú dôvodné. Súd prvej inštancie náležite v zmysle § 78 ods. 1 ZoR posudzoval, či došlo k podstatnej zmene pomerov, ktorá by mala mať za následok zmenu ostatne určeného výživného. Vychádzal z pomerov zistených v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov, sp. zn. 27 P 143/2014, ktoré majetkové pomery a odôvodnené potreby navrhovateľky a možnosti osoby povinnej porovnával s tvrdenými skutočnosťami a preukázanými majetkovými pomermi v čase rozhodovania súdu prvej inštancie. Správne uzavrel, že k podstatnej zmene pomerov došlo na strane osoby povinnej platiť výživné, a to k zvýšeniu nielen finančného príjmu od zamestnávateľa, ale aj celkových majetkových pomerov, keď zároveň došlo k zániku jeho vyživovacej povinnosti k synovi Š. Q., keď preukázanie v odvolacom konaní, že Š. Q. je v akademickom roku 2017/2018 riadnym študentom prvého ročníka bolo bezvýznamné z dôvodu, že pre rozhodovanie o dôvodnosti návrhu na zvýšenie výživného bol rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia, a preto na túto skutočnosť ani odvolací súd pri posudzovaní dôvodnosti zvýšenia výživného neprihliadal. Ďalej dôvodil, že na strane navrhovateľky došlo k zvýšeniu odôvodnených potrieb spojených s nástupom na vysokú školu, najmä potrieb cestovného, ale aj iných štandardných výdavkov spojených s prípravou na budúce povolanie. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov, a preto súd prvej inštancie správne zvýšil výživné zo sumy 280,- eur na sumu 350,- eur mesačne, ktoré výživné je v možnostiach a schopnostiach osoby povinnej platiť výživné. Vo vzťahu k možnej námietke zaujatosti vznesenej osobou povinnou platiť výživné v odvolaní odvolací súd poukázal na to, že dôvodom na vylúčenie zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti. O trovách odvolacieho konania rozhodol v súlade s ustanovením § 49 v spojení s § 52 CMP a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala v zákonnej lehote dovolanie osoba povinná platiť výživné, otec navrhovateľky z dôvodu uvedeného v ustanovení § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Dôvodil, že rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok súdu prvej inštancie sú založené na nesprávnom právnom posúdení veci, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Nesprávnosť právneho posúdenia veci podľa názoru dovolateľa spočíva v tom, že ani súd prvej inštancie a ani súd odvolací pri posudzovaní skutkového stavu vôbec nevzali do úvahy zákonné ustanovenie, ktoré vylučuje priznanie výživného plnoletej dcére dovolateľa, ak by to bolo v rozpore s dobrými mravmi. Poukázal na znenie ustanovenia § 75 ods. 2 ZoR, v zmysle ktorého výživné nemožno priznať, ak by to bolo v rozpore s dobrými mravmi; to neplatí, ak ide o výživné pre maloleté dieťa. Dôvodil, že jeho dcéra na jednej strane podala návrh na zvýšenie výživného a na strane druhej sa k dovolateľovi ako svojmu otcovi správa neúctivo a bez rešpektu, dlhodobo sa s ním nekontaktuje a všetky pokusy o kontakt zo strany dovolateľa odmieta, odmieta prijímať telefonáty, nereaguje na SMS správy. Dovolateľ nemá o živote svojej dcéry žiadne informácie, nevie, či jeho dcéra skutočne študuje. Dodal, že navrhovateľka svojím správaním vedome a úmyselne porušuje ustanovenie § 43 ods. 2 veta prvá ZoR, v zmysle ktorého je dieťa povinné svojim rodičom prejavovať primeranú úctu a rešpektovať ich. Navrhovateľka požíva výhody v súvislosti s plnením dovolateľovej vyživovacej povinnosti, avšak s dovolateľom nespolupracuje, zámerne neoznamuje číslo bankového účtu, čím porušuje ustanovenie § 43 ods. 3 písm. a/ ZoR, v zmysle ktorého je dieťa povinné spolupracovať so

svojimi rodičmi v záujme starostlivosti o neho a jeho výchovu. Uviedol, že na prípady, kedy je výživné na plnoleté dieťa v rozpore s dobrými mravmi, by konajúci súd mal prihliadať vždy z úradnej povinnosti, pričom v prejednávanej veci ani odvolací súd a ani súd prvej inštancie na dokazovaním ustálený skutkový stav neaplikovali vyššie citované ustanovenia zákona o rodine. Pochybenia súdu prvej inštancie dovolateľ vytýkal vo svojom odvolaní, avšak odvolací súd týmto skutočnostiam nevenoval žiadnu pozornosť, neprezentoval svoje vlastné právne závery, len sa v celom rozsahu stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove z 27. marca 2018 sp. zn. 4 CoP 20/2017, ako aj rozsudok Okresného súdu Prešov z 5. septembra 2017 č. k. 12 Pc 13/2016-183 a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

4. Navrhovateľka vo vyjadrení k dovolaniu osoby povinnej platiť výživné navrhla dovolanie s poukazom na ustanovenie § 447 CSP ako neprípustné odmietnuť a v prípade, že dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie je prípustné, tak ako nedôvodné s poukazom na § 448 CSP zamietnuť. Dôvodila, že rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za zákonné a výšku výživného za primeranú jej potrebám ako i možnostiam a schopnostiam výživou povinnej osoby. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu považuje za presvedčivé, logické a vychádzajúce z vykonaného dokazovania. Oba sudy vec správne právne posúdili, keď dospeli k záveru, že v danej veci nie sú splnené predpoklady na postup podľa § 75 ods. 2 ZoR.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) účastník konania zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorého neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť (§ 447 písm. f/ CSP).

6. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016). Ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „ÚS“, ide o odkaz na rozhodnutie ústavného súdu príslušnej spisovej značky)].

7. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP. V danom prípade je v dovolaní dovolateľom uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

9. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Osoba povinná platiť výživné, dovolateľ, prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Nevyhnutným predpokladom je, že ide o otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, vyriešenie ktorej nemalo určujúci význam pre rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Zároveň musí ísť o otázku, ktorú ešte neriešil dovolací súd a je tu preto daná potreba, aby dovolací súd, ako najvyššia súdna autorita, túto otázku vyriešil.

13. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, takto dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

14. Z obsahu dovolania dovolateľa vyplynulo, že namieta, že oba sudy pri posudzovaní skutkového stavu nevzali do úvahy zákonné ustanovenie, ktoré vylučuje priznanie výživného plnoletej dcére dovolateľa, ak by to bolo v rozpore s dobrými mravmi a že na prípady, kedy je výživné na plnoleté dieťa v rozpore s dobrými mravmi, by mal konať súd prihliadať vždy z úradnej povinnosti.

15. Dovolateľ v úvode textu dovolania uvádza opis rozhodujúcich skutočností a potom dovolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení dokazovaním ustáleného skutkového stavu, v neaplikovaní ustanovenia § 75 ods. 2 ZoR. Predmetný text však nemožno považovať za otázku (resp. otázku) významnú z hľadiska prípustnosti (dôvodnosti) dovolania.

16. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku, ktorá doposiaľ nebola dovolacím súdom riešená, b/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho

súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Nesprávne právne posúdenie nemožno vymedziť ani nesprávnym či neúplným zistením skutkového stavu, ani púhym konštatovaním, že súdy pri posudzovaní skutkového stavu musia vziať do úvahy zákonné ustanovenie § 75 ods. 2 ZoR.

17. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (nie skutkovú) hmotnoprávnej alebo procesnoprávnej povahy, ktorú odvolací súd riešil a na jej riešení založil svoje rozhodnutie. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí byť procesnou stranou vymedzená v dovolaní jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania.

18. V danom prípade dovolateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, v dovolaní podrobil kritike skutkové a právne závery súdov, a naformuloval právnu otázku, ktorá podľa jeho presvedčenia ešte nebola dovolacím súdom riešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Vymedzením otázky „súdy pri posudzovaní skutkového stavu nevzali do úvahy zákonné ustanovenie, ktoré vylučuje priznanie výživného plnoletej dcére dovolateľa, ak by to bolo v rozpore s dobrými mravmi,“ dovolateľ nedôvodne vyvodzuje prípustnosť podaného dovolania z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

19. Námietka dovolateľa, že súd prvej inštancie a ani odvolací súd neaplikovali ustanovenie § 75 ods. 2 ZoR je nedôvodná a zavádzajúca. V posudzovanom prípade súdy nižších inštancií náležite aplikovali § 75 ods. 2 ZoR. Súd prvej inštancie vo svojom rozsudku z 5. septembra 2017 výslovne citoval v bode 26 ustanovenie § 75 ods. 2 ZoR a z bodu 38 vyplýva, že toto ustanovenie i náležite aplikoval, pričom dospel k záveru, že nebolo preukázané také správanie navrhovateľky, ktoré by bolo v príkrom rozpore s dobrými mravmi. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie (bod 6 rozsudku odvolacieho súdu z 27. marca 2018). Dovolací súd pripomína, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára ich organickú jednotu.

20. Podľa § 75 ods. 2 ZoR výživné nemožno priznať, ak by to bolo v rozpore s dobrými mravmi; to neplatí, ak ide o výživné pre maloleté dieťa.

21. Vzhľadom na charakter citovaného ustanovenia § 75 ods. 2 ZoR, ktoré patrí k právnym normám s neurčitou, abstraktnou hypotézou, je vždy úlohou súdu, aby podľa svojho uváženia, s ohľadom na okolnosti prípadu, sám túto hypotézu vymedzil. Otázka nemožnosti priznania výživného, ak by to bolo v rozpore s dobrými mravmi, je vždy výsledkom posúdenia vysoko individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach. Pokiaľ je teda účelom § 421 ods. 1 písm. b/ CSP zo širších hľadísk tiež to, aby sa vyriešením niektorej, dosiaľ ešte dovolacím súdom nevyriešenej, právnej otázky vytvorila a ustálila rozhodovacia prax dovolacieho súdu, je namieste konštatovanie, že vyriešením takto vysoko individuálnej otázky sa ani nemôže vytvoriť ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Pri posúdení a hodnotení zákonom ustanovených východísk postupujú totiž súdy vždy diferencovane v každom konkrétnom prípade a nezotravujú na určitých striktných hraniciach (porovnaj 3 Cdo 226/2017). V tejto súvislosti je nutné doplniť, že vo všeobecnosti závery súdov pri posudzovaní otázky nemožnosti priznania výživného, ak by to bolo v rozpore s dobrými mravmi, sú výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov súd viedli k prijatiu toho-ktorého rozhodnutia. Dovolací súd je toho názoru, že nie je možné precedenčne zaviazat' súdy ku konkrétnemu spôsobu rozhodovania pri existencii určitej okolnosti, keďže posúdenie rozporu s dobrými mravmi je vždy výsledkom posúdenia individuálnych skutkových okolností každej prejednávanej veci vo vzájomných súvislostiach. Preto ani nemôže reálne existovať ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu ohľadom spôsobu určenia, kedy možno hovoriť o priznaní výživného v rozpore s dobrými mravmi, pretože každé jedno rozhodnutie je individuálne pre daný prípad a nemôže byť považované za pravidlo pre iné prípady, i keby formálne

vykazovali rovnaké skutkové okolnosti.

22. Námietka dovolateľa spočívajúca v nesprávnom hodnotení dôkazov významovo nezodpovedá kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP a § 432 ods. 2 CSP. Dovolací súd so zreteľom na toto ustanovenie nemôže pri posudzovaní prípustnosti dovolania posudzovať správnosť skutkových zistení odvolacieho súdu, spôsob vykonávania jednotlivých dôkazov alebo výsledok ich hodnotenia premietajúci sa do skutkových zistení odvolacieho súdu.

23. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie osoby povinnej platiť výživné odmietol ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. f/ CSP, pretože namietaný dovolací dôvod nebol vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 CSP.

24. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.